

Štvrtok 4.8. 2011 Krkavčia matka

Je to už pár mesiacov, čo si Milla zvykla spať s nami v posteli. Večer ide automaticky tak a po preložení sa pri prvom prebudení vráti späť. Bežne okolo 00.30. Pre mňa to znamená, buď sa nevyspať, alebo sa odsťahovať preč do pracovne. Posledné 2 týždne vyžaduje, aby pri nej niekto bol a zaspával s ňou. Najlepšie tato. Niekedy to trvá aj hodinu, takže konečne spí až okolo 22.00 a neskôr.

Povedala som si dosť. Už 2 dni Milla musí spať sama, vo svojej izbe, bez tata. Podľa knihy „Každé dieťa sa vie naučiť spať“ som vybrala metódu „Otvorených, zatvorených dvier“. Millu napriek protestom po 30 minútovom čítaní, bozkávaní na dobrú noc a maznaní sa v izbe nechám spolu s otvorenými dverami. Dostane výstrahu, že pri opustení miestnosti sa dvere zatvoria. Reve ako paván a ja väčšinou odchádzam na pár minút, aby som potom prišla a uistila ju, že sme tu, ale, že musí spať sama. Včera vybehovala z izby každú chvíľu. Po hodine som sa odhodlala dvere zatvoriť a pridržať kľučku, aby ich neotvorila. Cítila som sa ako sadista. Ledva som udržala slzy. Milla kopala do dverí a hádzala sa o zem. Asi po minúte prestala a sama odišla do postieľky. Keď som sa upokojila aj ja, otvorila som a zažalala jej dobrú noc. A bol pokoj. V noci sa 2 razy zobudila a prišla k nám, ale vždy som ju odprevadila späť so slovami, že ju ľúbime a všetko je v poriadku.

Slavo je pohoršený, aj našťavaný. Nevadilo mu spať s Millou, rád sa s ňou mazná a túlia sa spolu. No, som odhodlaná vydržať. Malo by to trvať najviac 2 týždne a potom by to malo už fungovať. Cez deň sa jej venujem každú minútu. Hráme sa, chodíme na výlety, smežeme sa. Takže viem, že ju síce zraňujem, ale neublížujem jej. V snahe zachovať si svoje miesto v posteli a dobrý spánok to podstúpim.

Sobota 6.8. 2011 Nočné mory

Naša nočná mora vo forme vybiehajúcej Milly z izby netrvala príliš dlho. Ako písali v múdrej knižke, v priemere trvá 3-4 noci a dieťa pochopí, že s rodičom nevybabre a musí spať vo svojej postieľke samo. Naše dieťa pochopilo moje skalopevné odhodlanie a na 3. noc sa už iba tíško spýtala, či jej nechám otvorené dvere. Ale samozrejme. Do 20 minút bola tuhá ako štolverka a ani nemukla. V noci sa síce v priemere 2x zobudí a namieri si to do našej postele, ale to ju so všetkou láskou vrátim späť a zažalám jej dobrú noc. O to viac si potom ráno užíva pocit byť vo „veľkej posteli“. Hladká vankúše, bozkáva nás a slastne pri tom krochká. Zaviedli sme teda nový rituál. Hneď ako sa zobudí z poobedného spánku ju vezmem k sebe do postele a čítame si knižky. Úžasný čas. Samozrejme si uvedomujem, že nás čaká znova to isté po návrat zo Slovenska, kde strávime pár týždňov a zaspávať s ňou pôjdem aj poobede aj večer. Ale, dúfam, že tento krát sa už nebudeme cítiť ako tyrani detí.

August na Slovensku

Taká vydarená rybačka

To, o čo sme prišli v júli v upršanom Paríži teraz dobiehame na Slovensku. Teplomer ukazuje už 2. týždeň okolo 35 stupňov a velebíme prítomnosť bazéna na dvore. Štitársky dedko prepadol vášni prútu s nylonom. Už pár dní nás nahovára na rybačku v neďaleko sa nachádzajúcom rybníku. Je majetkom Mochovských elektrární a dedko je hrdým vlastníkom rybárskeho povolenia. Vyzbrojení kýblom, zožmoleným chlebom a rybárskym oduševnením vyrážame o 8.00. Milla neustále bľaboce, že ide chytať veľké ryby a ja sa snažím udržať obsah svojho žalúdka počas jazdy

na výmoľmi posiatej poľnej ceste. Po 45 minútach zastavujeme v hustom poraste pred oreťazovanou bránou. Dedko hromží. Celý týždeň bola otvorená a teraz ju ako na just zavreli. Krúžime autom okolo areálu, čo je husto obrastený stromami a krovím. Z južnej strany parkujeme pri vinohradoch a púšťame sa dolu kopcom. Millu nesiem na chrbte. Po 200 metroch prichádzame k hustému, 2 metre vysokému porastu, prevažujúcemu prevažne z malín, šípov, žihľavy a iných ostnatých krovín. Milla na chrbte auká a ja neustále pokrikujem, aby zavrela oči, v strachu, aby jej ich zelený nepriateľ nevyklal. Po 10 minútach sa dostávame k miestu, odkiaľ sa už nedá ďalej. Cez hustý porast počujeme šplechot rýb a s dlhým nosom absolvujeme mučenie späť k autu. Dedko je už riadne nahnevaný. Späť pri zamknutej bráne prekuťáva plot a hľadá aký-taký otvor. Bingo a podávame si Millu cez dieru. Rybník nie je veľký. Sem-tam zazrieme v mútnej bahnitej vode skáčucu rybkú a usádzame sa na brehu. S napätím očakávame, čo prinesie prvý hod. Nič, potvory, hneď guľku chleba aj zožrali. Dedko nahadzuje po 2 krát a háčik končí obmotaný okolo pahýľov neďaleko trčiaceho stromu. Ešteže nie je tak ďaleko vo vode. Prebrodím vodu po kolená a leziem na delikátne vyzerajúci zvyšok toho, čo bol niekedy konár. Po pár minútach víťazoslávne zliezam a pokračujeme v takmer ležaní na zemi, keď sa dedko zaháňa udicou. V mysli mi neustále víria obrazy zapichnutého háčika v tele. „Hurá,“ kričíme, keď uvidíme na háčiku prvú asi 10 centimetrovú belicu. Milla ju naháňa dookola v kýbli a po chvíľke si všimam, že na hladine pláva návnada, čo tak s radosťou prehltna.

Ďalší hod končí v rákosí. Pomaly vstupujem do hnedej vody a dúfam, že 2 metre od brehu ešte nebude vyššia ako moje na stehnách vyhrnuté elastáky. Je to o chl, ale háčik drží ako hluchý dvere. Musím sa zaprieť a vtom som už hode nohami a celá vo vode. Dedko sa rozčuľuje nad zlomeným plavákom a ja na brehu žmýkam nohavice. Smrdia po rybacine. Sedím na brehu v mokrej spodnej bielizni a kryjem dieťa telom. Zrazu som si všimla na svojom pravom stehne prisatého a už nacecaného kliešťa. Bff. Netuším, ako dlho tam bol, ale dedko ho vytrhol pomerne rýchlo a bez zbytočných emócií. Po hodine máme 11 malých rybičiek. Millino nadšenie opadlo s horúcim slnkom a je uložená s palcom v puse na mojich nohách. Už sme obe hladné. Pri aute vyrábam zo svojej bundy prototyp nohavičiek, aby som bola aspoň chvíľu v suchu. Milla je unavená a hladná a dedko spokojne odváža 11 beličiek do dedinského jazierka. Ako som sa neskôr dozvedela, vykapali všetky.

Pár slovných výtvorov nášho dieťaťa

Keď jej chcela babi vytiahnuť palec z pusy, Milla sa na ňu osopila: „You, stop it! I don't like it. Necháme to na leto.“ (Ty, prestaň! Nemám to rada. Necháme to na leto je refrén z riekanky, čo ju babi naučila o pavúkovi, čo naťahoval elektriku na rebríku a nešlo to, tak to nechal na leto.)

Na prechádzke v parku sa zadívala na môj pehavý nos a vážne povedala: „Mami has little bird's poo-poops on the nose.“ (mami má na nose malé kakačky od vtáka)

Pri čľapkaní sa v bazéne sa šmykla z nafukovačky do vody. Rovno hlavou. Keď som ju vylovila a upokojila sa, povedala: „Milla diving like a dolphine“ (Milla sa ponára ako delfín). A vo vode najradšej vykrikuje: „Pajdo (môj brat) prdí do vody!“

Keďže v angličtine neexistuje „CH“, dala som našim za úlohu ju naučiť ho vyslovovať. Aj po všetkých pokusoch sa z bazéna ozývalo Millino anglicky znejúce: „Nešpliehaj! Nehaj!“ No a po nitriansky hovorí: „De je?“ (namiesto kde) a „Stem.“ (namiesto chcem).

Po prilete do Paríža nás na letisku čakal tato. Milla mu skočila do náručia, dala pusku a otočila sa na mňa ukazujúc: „Daddy has a penis.“ A pri najbližšej príležitosti si to šla overiť na záchod s pokrikom: „Milla hold it!“ (Milla chce držať).

August - Ako si to tato užil v Rumunsku

Dlho očakávanú výpravu do delty Dunaja v Rumunsku, kam sme mali ísť 1.x po 2,5 roku bez Milly, si tato nakoniec užil sám. Na poslednú chvíľu mi do toho niečo prišlo a neostávalo mi nič iné ako stornovať letenku. Nevadí. Tato išiel s Bohdanom, manželkou č.2, takže mal o zábavu postarané. Dokonca bol ochotný sa s ním tlačiť aj v jednom stane.

Delta Dunaja
je tvorená

nekonečným počtom ramien a ramienok rieky o rozlohe niekoľko desiatok kilometrov. Boli sni, kedy v kanoe, kde sedeli po 2 nestretli ani živú dušu. Pokojná voda ich unášala každý deň hlbšie a hlbšie do pokojnej oázy vtákov. Cez deň niekoľko hodín veslovali, pozorovali volavky, pelikány, žeriavy a iné vtáčie druhy. Alebo pauzovali s udicou v ruke, aby si nachytali obživu. Slavo mal rybárčenia po pár dňoch dosť, ako aj stravy. Jedného člena výpravy (bolo ich 6) pasovali za miestneho kuchára. Jeho úlohou bolo vždy večer niečo ukuchtiť. Či už to boli nachytné ryby, alebo bohaté zásoby baklažánu, cukiet, a inej, pre Slávina nekonečne „delikátnej“ zeleniny. Takže bol väčšinou času hladný, ako priznal.

Zato mali kopec zábavy a more pokoja na rozmyšľanie. Večer bolo treba postaviť stany ešte pred súmrakom, kedy začínali nálety krvilačných komárov. Po týždni samoty strávili ešte s Bohdanom 1 deň v Bukurešti a potom hajde domov a ...makat', makat', makat'.

Výprava juhozápadné Francúzsko

Piatok -Sobota 9.-10.9. Medocký maratón – najdlhší na svete

Ešte som sa 2x vyvracala a mohli sme začať 700 km cestu. V Paríži sme už týždeň, no, odpočítavali sme 7 dní, čo nás delili od Medocu. A spolu s ním i od najdlhšieho maratónu na svete. Kilometre sa mňajú rýchlo a som rozhodnutá, čo najviac cesty prespať, aby mi bolo čo najmenej zle. Milla má iné predsavzatia: „Kým nepríde na pláž, nezavrie oči a nebude spať.“ Tak sa musí zabávať sama. Najprv natrhá hlávku ľadového šalátu na malé kúsky. Časť zje a časť porozhadzuje po aute. Neskôr si povyberá všetky špinky z pomedzi prstov na nohách. A samozrejme pokreslí kopec papierov. A to všetko bez mojej asistencie. Krajina sa postupne mení. Vysoké borovice sa striedajú s vinicami. Posledných 30 minút sú naokolo iba husté vinice s tmavomodrými strapcami. Uprostred každej z nich stojí „chateau“ – zámoček, ako sú nazývané panstvá spravujúce jednotlivé vinice.

Millin tolerančný limit sa naplňa večer o 19.00 v meste Pauillac, kde si tato musí vyzdvihnúť štartovné číslo. Do nosa nám udrie vlhký teplý vzduch. Ešte stále je 32°C. Milla má záchvat zlosti, keď nie som ochotná sa podeliť o plechovku spásonosnej Coca-Coly. Pred 20.00 dorážame do poloprázdneho 5* kempu Cote D'Argent na brehu Atlantiku. Tato stavia stan vedľa detského ihriska a vodného parku. Vedľa je iba 1 stan. Je po sezóne. Pri vchode je supermarket, reštaurácia a bar. Som vďačná za nafukujúce karimatky, čo tato na poslednú chvíľu kúpil a o onedlho všetci zaspávame. Po chvíli

prichádzajú obyvatelia vedľajšieho stanu. Angličania s asi 3-ročným dievčatkom a pár mesačným bábätkom. Pri malom asi preferujú metódu „nechať vyplakať“ až do zaspátia. O 23.30 sme zúfalí od plaču aj my. Bábo je vytrvalé a evidentne sa mu metóda nepáči. Dievčatko zatiaľ číta knižky s teatrálnym tatkom, ktorý imituje každú postavičku.

O 6.00 zvoní budík a tato si uteká variť cestoviny, aby stihol ešte pred odchodom skočiť 3x na záchod. Pred 8.00 stojí v plnej zbroji pri našom červenom tátošovi. Na chrbte mu vejú červené bodkované krídla, na hlave stoja antény a mierne sa obšívajú v červenej šifónovej sukni. Zmenil sa na gigantickú lienku. Aj o tom je medocký maratón. Tento rok je téma oblečenia – zvieracia ríša. Skočili sme ešte spolu za kolegom, čo mal prenajatú chatku, vzdalenej asi 200 metrov. Kým sa dohodujú na odvoze a prívoze, mám pocit, že počujem vrieskať zo stanu prebudenú Millu. Kým sme dobehli, hore boli už aj Angličania. Vyzeralo to ako pomsta.

Deň si krátime na pláži a v bazéne. Tato dofrčal o 17.00 zničený, ale plný dojmov. Čas mal pod 4 hodiny. Na 27. ročník sa prihlásil kvôli obmedzenému počtu 8500 štartujúcich už v januári. Pred štartom sa konala prehliadka najzaujímavejších masiek. Bežali prasce, ktoré naháňali mäsiari, stádo normandských kráv v bielo-čiernych kostýmoch s ružovými vemenami v životnej veľkosti (netuším, ako sa s nimi bežalo), huňaté pštrosy aj naobliekané tučniaky (čo trasu skôr v tom teple asi

prekráčali), dlhokrké žirafy aj huňaté levy (v cieľi asi omdlievali od tepla) a nekonečné množstvo lienok a včiel. Aristokratickí majitelia viníc pootvárali svoje panstvá a trať viedla cez vinice a zámky. Každý ponúkal ochutnávku svojho moku dúfajúc, že sa bežci na 2. deň vrátia a čo-to kúpia. Okrem toho sa podávalo ovocie, koláče, zmrzlina. Každých pár km hrala do rytmu nejaká kapela alebo hudba z reproduktorov. Nikto nebol nervózny. Každý si to užíval. V cieľi Slávina povzbudzovali: „Do toho lienka, do toho!“ Keď bežal okolo nášho auta, ešte stihol vytiahnuť foťák a cieľovú rovinku si natočiť. Teraz bilancuje odídené nechty a rozhoduje sa, ktorý z plúzgierov prepichne.

Nedeľa 11.9. 2011 Divý Atlantik

Pár minút jazdy autom od kempu sa nachádza najväčšie prírodné jazero Francúzska – Lac de Hourtin et de Carcans. So zatiahnutou oblohou sa vydávame na potulky po jeho pobreží. Všade voňajú borovice. Sem-tam spadne dažďová kvapka a po 30 minútach sa spustí hustejší no príjemne teplý lejak. Sedíme skrytí pod stromami, kým si odbehujem s toaletákom za kríky. Je mi ľúto, že ničím prírodnú rezerváciu, ale včerajšia návšteva reštaurácie neostáva bez následkov. Tato ledva prepletá drevenými nohami.

Poobede vlaje na pláži červená zástava. Oceán je tak rozbúrený, že vlny lížu až koniec pláže. Všade vznikajú pásy peny, ktorú Milla naberá lopatkou a rozhrabáva.

Lemujeme pláž naboso a utekáme pred každou veľkou vlnou. Po ceste späť sa čudujeme, že voda vyplavila 5 hrabličiek a pár formičiek. Millino nadšenie nemá konca kraja. Večer s prekvapením počúvame, ako susedia šepkajú a chodia po špičkách. To sme robili aj my cez deň, keď spali ich deti. A hľa, aká zmena.

Pondelok 12.9.2011 Dune de Pilat – najväčšia európska piesková duna

Pri vjazde do Bordeaux sme sa čudovali, prečo je pamiatkou UNESCO. Navigácia nás viedla nekonečnou spleťou úzkych jednosmeriek. No, po vstupe do centra sa nám zdalo mesto najznámejšieho vína celkom príťažlivé. Najvyššou budovou bola vežatá katedrála a z každej budovy sálala história. Takmer žiadne nové stavby a ak aj áno, boli dokonalo v modelované do historického jadra. Najviac nás zaujala budova patriaca Najvyššiemu súdu. Po bokoch mala akoby zavesené obrovské drevené zvony. Vbehli sme dnu a na info sa spýtali, či sú to zvony. Pani sa zasmiala a vysvetlila, že sú to jednotlivé pojednávacie miestnosti. Dokonca sa do nich dalo vstúpiť a ticho sledovať ich priebeh.

Z Bordeaux to bolo už iba na skok do Bassin d'Arcachon, prírodnou rezerváciou s najväčšou pieskovou dunou v Európe. Využili sme Millin spánok a ubytovali sa v kempe priamo pod obrom piesku. Sme na jej okraji. Zo stanu mám až pocit, že sa na nás táto 107 metrov vysoká a takmer 3 km dlhá obryňa čoskoro zosype. Výstup bol uduščený. Až sa mi točila hlava. No to, čo nasledovalo po výstupe nám vyrazilo dych. Šírý oceán a pár odkrytých pieskových ostrovov.

S radosťou
sme sa
šmýkali

dolu k vlnám. Milla skúšala všetky polohy pohybu a vykrikovala: „It is funny!“ Dnes sa konečne odhodlala na behanie vo vlnách. Dokonca nás presvedčila, aby sme všetci šli plávať do ľadovej vody. Boli sme jediní, ale užili sme si to. Naspäť, hore dunou vyšliapala takmer sama a zaspala ako zarezaná. V noci je duna biela. Kúsok nad ňou už blikajú hviezdy.

Utorok 13.9.2011 Ornitologický park

Dnes im znovu nevyšla predpoveď počasia. Namiesto dažďu svietilo slnko a teplomer ukazoval 30°C. Pri potulkách po ornitologickom (vtáčom) parku sme sa riadne zapotili. Park je chránením územím na deltnatom pobreží. Podobá sa delte Dunaja v Rumunsku, kde bol tato pred 2 týždňami. Bažiny, ramená riečok a jazerá pokrývajú niekoľko hektárovú plochu. Prejsť okolo, s pozorovaním lyžičiarov, kormoránov, volaviek, egretov a mnoho ďalších, sa dá za 3-4 hodiny. Milla si najviac užila kŕmenie husí, kačíc a labutí, až kým jej jedno z labutích mláďat neďoblo do ruky. To bolo plačúúúúú!!!

Slnečný deň pokračoval a tato bol rozhodnutý sa dostať na Ostrov vtákov. Zistili sme, že je chráneným územím, ale dá sa okolo neho preplávať loďou. Túto infošku sme dostali 30 minút pred odchodom poslednej lode z vedľajšieho mesta. Za 10 minút sme prefrčali a zaparkovali pred agentúrou spomenutou v letáku. Loď odpláva za 15 minút z móla. Cesta tam trvá 15 minút pešo. Tato mal na chrbte Milla, ja vak a uháňali sme po cestičke, čo lemovala pláž. Väčšina z okoloidúcich si musela myslieť, že nám preskočilo. Prišli sme 14.56 a 14.57 loď zdvihla kotvy. Z plavby sa vykľul veľký omyl. K ostrovu sme sa priblížili na pol kilometra a ani tato, ktorý mal okuliare videl figu borovú.

Radšej som hneď začala kopať hlbokú jamu. Ako naschvál začali prichádzať ľudia, aby pozorovali západ slnka. Takže sme milú „hurku“ zasypali v šerbli pieskom a strihli si, kto ju poniesie dolu dunou. Ako sme sa šmýkali dolu, opačným smerom sa terigali nevesta v svadobných šatách a ihličkách v ruke, so ženichom a fotografom. Vyzerala, že prinajmenšom v duchu svojmu nastávajúcemu nadáva.

Prešli sme len okolo a zvyšok takmer 2 hodinovej plavby sme „obdivovali“ vili na opačnej strane zálivu. Kapitán mlel nejaké neurčité nezaujímavé informácie. Okrem pár čajok sme videli iba chvost umelej veľryby trčiacej z pod hladiny. Zbytočne vyhodené peniaze.

Naša dobrá duna to zachránila. Avizovaní Millinými planými poplachmi na kakanie sme pre istotu so sebou vzali aj nočník. Hneď po výstupe naň po stý raz zasadla.

Streda 14.9 2011 Iné Baskitsko

Cez kopec je už Španielsko. Ani mi nepríde, že sme sa dostali až do Baskitska. 1. zastávku sme mali v Bayonne. Pokojné mestečko nás zaujalo úzkymi kamennými uličkami s tradičnými vlajčkami, nad ktorými z okien ozdobených okenicami vykukali babičky. Hladní sme sa usadili v útulnej reštaurácii so

stolmi na ulici. Ja som si dala Bayonský šalát a tato teľacie na baskitský spôsob. Túžila som po šťavnatom šalátiku, no to, čo mi priniesli sa skôr dalo nazvať „ódou na surovú slaninu, šunku a údené mäso“. Vyzobala som všetko zelené a zvyšok si užil tato. Zato jeho teľacie bolo znamenité. Na dezert sme sa vybrali do najstaršej čokoládovej uličky vo Francúzku – rue du Pont neuf. Milla aj zabudla, že chcela zmrzlinu a vybrala si kus čokolády. Aby toho nebolo málo, nemohli sme vynechať baskitský čerešňový koláč. Mňam, postupne odškrtávame z nášho gurmánskeho zoznamu.

Už z diaľky na nás žmurkali Pyreneje. „Sara,“ povedal tato a ukázal na mape dedinku so ženským menom. Hneď po príchode sme pochopili, že nájsť tu niečo na prespanie nebude malina. Prišli sme práve na vyvrcholenie dedinskej slávnosti (hody). Všade plno áut, kolotoče, hudba, stánky. Po hodine sme mali šťastie a natrafili na nový takmer prázdny kempík. Nasledovalo rýchle vylozenie a upaľovali sme na slávnosti cestičkou pomedzi lúky a domy. Okolo sa týčia hroty kopcov. Čakala som chlad, ale teplota je i o desiatej večer príjemná na krátky rukáv. Slávnosti sa konali v baskitskom jazyku. Takže sme nerozumeli nič. Je to pred-Indo-Európsky jazyk a vo Francúzsku označovaný ako 1 z 5 mŕtvych jazykov spolu s bretónskou galštinou. Baskovia zaviedli zákon, že deti sa najprv musia naučiť baskitštinu a až od určitého veku majú v škole povinnú francúzštinu. Takže jazyk sa už ani nedá nazvať mŕtvym..

No, atmosféra bola príjemná. Spev, jedlo, smiech. Tato neodolal miestnej špecialite Taloas – obilnej placke s kúskom baskitskej šunko-slaniny alebo typickým baskitským ovčím syrom. Jeho kilo stojí 25€, ale je fakt jedinečný.

Štvrtok 15.9.2011 Cez baskitské dedinky

Noc bola horúca. V stane sa nedalo poriadne dýchať. Do toho Milline prdy. Jednoducho extáza. Mala som pocit, že spím v zoo. Teplé ráno nás prekvapila jemným oparom a silnou vrstvou rosy. Mokrý stan sme napchali do kufra auta a hor sa na prehliadku najkrajších baskitských dediniek. Prvá bola Ainhoa, tvorená jedinou hlavnou uličkou so starými bielymi domami. Tie sú tu typicky sedliacky stavané. V dolnej časti maštal' a priestor pre všetky náčinia a na poschodí obytná časť. Keď sme nakúkali hornou otvorenou časťou drevených brán, vždy nám do nosa udel zatuchnutý puch 300-ročných domov.

Najkrajšie na nich sú okenice. Všetky jednotnej červenej farby, rovnakej ako sú strechy.

Ďalšou v poradí bola dedinka St. Pée-sur-Nivelle, odkiaľ pochádzajú svetoznáme baskitské červené papričky espelette. Práve je obdobie zberu a domáci ju sušia priamo na domoch. Neodolali sme a sadli si priamo pri jeden zo sušiacich domov do reštaurácie. Ja som šla do omelety s espelette a tato si vybral miestnu baskitskú kačku. Mliaskanie nemalo konca kraja. Milla dostala kosť z kačici a minimálne 10 minút ju žužľala. Okrem toho máme novú zábavku v reštikách. šúľať guľičky zo servítkok.

Kým sme prišli všetkými zákrutami do poslednej dedinky St. Jean-Pied-de-Port, aj nám vytrávil. Zaúcho nám dalo silné sparno, hneď po vystúpení z auta. Teplomer ukazoval 35 stupňov. Historická dedinka sa pýšila staručičkou citadelou priamo v strede mesta. Cesta k nej viedla úzkymi romantickými uličkami, kde sme našli dom z roku 1510. Kým sme sa vyškríabali hore bolo mi už riadne zle. Súcitne som hľadela na hotové ovce, čo sa pásli neďaleko a v tom teple iba rýchlo dýchali ležiac na tráve.

Zadychčaní sme sa nasúkali späť do auta a tato to šibol priamo na pláž. Po 1,5 hodine zaparkoval pri pieskových dunách. Vyštvornožkovala som z auta a ledva som stihla uhnúť na pravobok, aby som nepovracala najbližšie auto. Teplo bolo na nevydržanie. Ešteže ma schladil Atlantik. Kým zvyšok posádky skákal vo vlnách, ja som stála do pol pásu v chladnej vode a čakala na ďalšiu vlnu. Odplašila som i dievčinu bez hornej časti plávok, ktorá šantila okolo. Večerná misia bola jasná. Po týždni budeme spať v hoteli, je jedno v akom, len nech mám blízko záchod. Bingo, netrvalo dlho a mali sme ho. Zaspali sme ešte pred deviatou, všetci zmorení z rušného dňa.

Piatok 16.9. 2011 Mercedes medzi francúzskymi vínami

Tato mal plodnú noc a ráno nás prekvapil svojim plánom. Ideme rovno domov. 800 km. Pre istotu som hneď utekala na záchod. Ešteže dal medzi prestávku pri Bordeaux, vo vínnej oblasti Saint Emilion, miesta, odkiaľ pochádzajú najkvalitnejšie francúzske vína. Musím uznať, že oblasť bola naozaj malebná. Vinice s tmavomodrým hroznom, s kde tu sa týčiacim „chateau“. Saint Emilion, mám vyrazilo dych. Kamenné mestečko s najväčšou koncentráciou vínnych obchodov a pivníc. Po obede s miestnymi špecialitami sme si objednali lístky na vláčik na prehliadku viníc. Milla sa šla od radosti zblázniť.

Prekvapilo ma, že všetky strapce sa nachádzajú v spodnej časti asi 1 metra vysokého viniča. Dôvod odstrihnutia všetkých horných strapcov ešte pred kvitnutím je jednoduchý. Zem sála teplo, ktoré je pre neskorý októbrový zber dôležitý. Pri ochutnávke som iba zazerala na tých, čo si mohli dať. Jedna fľaša z roku 2009 stála 35 €. Tato nechcel odísť na prázdno a kúpil 2. Ročník 2004 a 2006. Ako povedal, na špeciálne príležitosti.

Vláčik šiel poľnými cestičkami priamo medzi vinicami a z reproduktora sa ozývali popisy jednotlivých „chateau“, ich hodnotenia, ako aj história. Pri Chateau Rochebelle sme vystúpili. V cene sme mali prehliadku pivníc jedného z najlepších vín. Rodinný podnik má iba 3 hektáre. Celá oblasť má iba 20 cm vrstvu hlíny a pod ňou sú vápencové skaly. Keďže je na kopci, hrozno dostáva málo vlhky. Voda steká do doliny. Preto má hrozno a následne i víno veľmi intenzívnu chuť.

A potom už iba nekonečná cesta domov s niekoľkými zastávkami, keďže Milla stále avizovala, že jej treba kakať. Keď nespala, tak vkuse rozprávala a rozprávala a pýtala sa. Už nech sme doma!